

βάρβιτον και ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν βασι-
λισσαν, εἰπών :

— Πάρε, μαμά.

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου.

— ὦ ! μαμά, εἶναι αὐτὰ πράγματα
διὰ εὐχαριστῶ ;

— Καὶ διατί ὄχι ; Ἄν σὺ εἶχες καθή-
κον νὰ μὲ ὑπακούσης, ἐγὼ φερθεῖσα εὐ-
γενῶς σὲ εὐχαρίστησα.

— Ἄλλ' ἀφοῦ ἦσαι τόσον εὐγενής, μοῦ
κάνεις μίαν χάριν ;

— Ποίαν χάριν ;

— Πές μου πρῶτα ὅτι μοῦ τὴν κάνεις.

— Καὶ ἡρνήθη ποτὲ τίποτε ἡ Ἑλένη
εἰς τὰ τέκνα της, ὅταν τῆς ἐζήτησαν
καλὰ πράγματα ;

— Τότε λοιπὸν κάμε μοῦ τὴν χάριν
νὰ παίξης τὸ τραγοῦδι τῆς Λουκίας καὶ
ἡ Ἰόλη νὰ τὸ τραγουδήσῃ... Εἶναι τόσον
ῥαῖον αὐτὸ τὸ τραγοῦδι τῆς Λουκίας,
ὥστε ὅταν τὸ ἀκούω μοῦ ἔρχονται τὰ
δάκρυα εἰς τὰ μάτια. Ἀλλά, διατί κλαίω,
μαμά ;

Ἡ βασίλισσα διέτρεξε διὰ τῶν εὐκι-
νῆτων δακτύλων της τὰς χορδὰς τῆς βαρ-
βίτου, ἀποσπάσασα ἐξ αὐτῶν γλυκυτά-
τους ἤχους, ὥσει θέλousα ν' ἀποφύγῃ τὴν
ἀπάντησιν· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη καὶ νὰ μὴ
ψιθυρίσῃ :

— Οἱμοὶ ! ἡ λύπη κατέστη κληρονο-
μικὴ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Μαμφρέδου. Ἀγα-
ποῦν τὴν λύπην καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι
ἀγνοοῦν τί πρᾶγμα εἶναι αὕτη... Ἡ ψυχὴ
αἰσθάνεται ἐκ τῶν προτέρων τὰς θλίψεις
τοῦ μέλλοντος.

Καὶ ἐξακολουθοῦσα τὸ προανάκρουσμα
εἶπεν :

— Ἰόλη, κόρη μου, τραγοῦδῃσε τὸ
τραγοῦδι τῆς Λουκίας.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ τραγουδήσω ; Ἡ
φωνή μου εἶναι τόσον ἐξησθενημένη...

— Ἐκ τῶν λυγμῶν... Δὲν εἶναι θλι-
θερὸν τραγοῦδι αὐτὸ τὸ ὅποιον θὰ τρα-
γουδήσῃς ; Τότε ἡ φωνή σου θὰ ἀρμόζῃ
εἰς αὐτὸ καλλίτερον.

Τότε ἡ Ἰόλη ἤρχισε νὰ ρυθμίζῃ τὴν
φωνήν της πρὸς τοὺς ἤχους τῆς βαρβί-
του. Ἐξήρχετο δὲ ταύτης μονότονός τις
μελωδία, ἥτις συνετάρασσε τὰς ψυχὰς
τῶν ἀκροαμένων, διὰ τινος ἡδονικῆς φρι-
κιάσεως, ὁμοίας πρὸς ἐκείνην, ἣν παράγει
τὸ φῶς ἐπὶ τῶν τρεμόντων ὑδάτων τῆς
λίμνης. Τὴν δὲ φρικίαν ἐκείνην διεδέ-
χετο ἡρεμὸς τις ἀνάπαυσις, ἀνέλπιτος
ἡδύτης... Ἄφρων !.. Ποία γλῶσσα θνη-
τοῦ, δυνατὰ ν' ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήρια
τῆς ἀρμονίας ;

Θύρα τις ἠνεόχθη... Ἀμέσως δὲ καὶ
τῶν τριῶν οἱ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν
ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου. Ὁ Μαμφρέδης,
παρὰ τὴν συνήθειάν του — διότι ἔφερε
πάντοτε πράσινα ἱμάτια — ἔφερε πλεκτὴν
μέλαιναν περιβολήν, ὥστε τὸ σῶμα αὐτοῦ
συνεχέετο μετὰ τοῦ κενοῦ τῆς θύρας, ὅπερ
ἐπίσης ἦτο μέλαν. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
ἦτο καταβεβλημένον καὶ ὠχρόν· αἱ τρί-
χες τῆς κεφαλῆς του, ἀνωρθωμέναι· αἱ
κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του ἀπλανεῖς, καὶ
οἱ ὀφθαλμοὶ του διεσταλμένοι φρικωδῶς,

ὥς ἀνθρώπου μόλις ἀπαλλαγέντος φοβεροῦ
ἐφιάλτου. Τὰ τέκνα του, ἰδόντα αὐτὸν
ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ἔρρηξαν ὀξύτα-
την κραυγὴν καὶ ἔδραμον πρὸς αὐτόν,
φοβηθέντα μὴ εἶχε πάθῃ τι.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Ἡ κόμησσα δὲν εἶχε γράψῃ εἰς τὸν
Σεβεράκ, ἀλλὰ μετέβη ἡ ἰδία εἰς Bois-le-
Roi.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ ἐν τῷ δά-
σει προγεύματος, καθ' ὃ ὁ Πέτρος, ὡς
Σειληνὸς κατασκοπεύων νύμφας διὰ τῶν
κλάδων, ἦτο κεκρυμμένος ὀπισθεν τῶν
θάμνων θεωρῶν τοὺς ξένους τοῦ Καναλέλ
ἐκθύμως διασκεδάζοντας, ἠθέλησε νὰ βε-
βαιωθῇ.

Τὸ ἀνῆσυχον πνεῦμά της δὲν ἠνείχετο
τὴν ἀμφιβολίαν.

Ὁ Πέτρος ἀφίκετο καὶ πρὸ πόσου και-
ροῦ ; Ἦτο ἄρα διατεθειμένος νὰ ἔλθῃ εἰς
τὸν πύργον ἢ ἤθελε νὰ εἶναι μακράν ;

Ἐὰν ἔπεμπεν ἐπισταλήν, ἠδύνατο οὐ-
τος νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ, ἀξιών ὅτι δὲν ἔ-
λαβε τοιαύτην.

Ἐπειτα διὰ τῆς ἐπιστολῆς μανθάνων
ἴσως ὅσι ἐγνώσθῃ ἡ ἔλευσίς του, ἤθελεν
ἐπισπεύσῃ τὴν ἀναχώρησίν του.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μεταβῇ ἐξ ἀπρο-
όπτου καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ ἐν τῇ φωλεᾷ
του, ἵνα μὴ δυνήθῃ νὰ τῷ διαφύγῃ.

Ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος τοῦ Bois-le-Roi,
γευματίζων εἰς τὸν πύργον, ἐγένετο ἄκων
συνένοχος της.

Ἐρωτήθεις ἐπιδεξίως, διηγηθῇ τῇ κο-
μήσῃ τὴν ἀφίξιν τοῦ Σεβεράκ.

Ἡ Σάρρα λοιπὸν ἠδυνήθη ν' ἀναγγεῖλῃ
τῷ κόμητι, ὅτι ὁ πρῶν ὑπασπιστής του
ἐπανῆλθεν.

Ὁ κόμης ἔδειξε μεγίστην χαρὰν καὶ
ἐκπλήξιν.

Πῶς ὁ Πέτρος νὰ μὴ τῷ γράψῃ ὅπως
τὸν εἰδοποίησῃ ;

Μήπως ἤθελε νὰ ἐκπλήξῃ τὴν μητέρα
του ἐρχόμενος αἰφνης ;

Εὐρὼν ἀφορμὴν τινα δικαίου, ὅπως
συγχωρήσῃ τὴν σιγὴν τοῦ Σεβεράκ, ὁ
στρατηγὸς ἠρέκεσθη εἰς τοῦτο.

Νοῦς, λίαν ἐπιπόλαιος, ἱκανοποιεῖτο
εὐχαρίστως διὰ τῶν φαινομένων οὐδέποτε
μεριμνῶν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ βᾶθος τῶν
πραγμάτων. Παρεδέχθη λοιπὸν τὰς δο-
θείσας αὐτῷ ὑπὸ τῆς Σάρρας ἐξηγήσεις
καὶ ἔγραψε τῷ Φροσσάρ, ὅστις διὰ τοῦ πε-
ριπαθεστάτου πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν ἔρω-
τος εἶχε καταστῇ εἰς τῶν τοῦ πύργου οἰ-
κίων.

Τῇ ἐπαύριον, ἅμα τῇ πρωΐᾳ, ἡ Σάρρα
διέταξε νὰ ζευξῶσι τὸ μικρὸν ὄχημα καὶ
μόνη διὰ τοῦ δάσους μετέβη εἰς Bois-le-
Roi.

Ὁ Πέτρος εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσῃ πρὸ
δύο ὥρων.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ του ἦτο ἐκεῖ, ἐν τῷ
θαλαμίσκῳ της ἀσכולουμένη, κατὰ τὴν
συνήθειάν της, νὰ πλέκῃ περικνημίδας
διὰ τοὺς μικροὺς πτωχοὺς τοῦ χωρίου.

Ἡ Σάρρα ἀχθεσθεῖσα ὅτι εὗρισκε μόνην
τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα δὲν ἀπέδειξε τοῦτο,
ἀλλὰ προσηνέστατα προσηνέχθη εἰς τὴν
μητέρα τοῦ δν ἡγάπα, ἐξέφρασε τὴν λύ-
πην της ὅτι δὲν μετέβη εἰς τὸν πύργον
ἀπὸ τῆς ἐλεύσεώς του καὶ εἶπεν ὅτι ὁ κό-
μης καὶ αὕτη ἤλπιζον ὅτι θὰ τὸν ἴδωσι
τὴν ἐπαύριον ἀναμφιβόλως, καὶ ἐξελοῦσα
ἀνεχώρησεν, ἀφοῦ εἴλκυσεν εἰς τὰς θύρας
τῶν ὅλας τὰς γυναῖκας τοῦ χωρίου ἐκ πε-
ριεργείας νὰ ἴδωσιν αὐτήν.

Ἐπανελθὼν ἐκ Παρισίων τὴν ἑβδόμην
ἐσπερινὴν ὥραν ὁ Πέτρος εὗρε τὴν μητέρα
του ἀναμένουσαν καὶ περιπατοῦσαν ἐν τῇ
λαμπρᾷ ἐκ καστανέων δεινροστοιχίᾳ τῇ
πρὸ τῆς οἰκίας ἐκτεινομένη.

Ἡ γράτσια ἠρέσθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος
τοῦ υἱοῦ ἐκείνου, ὃν τόσον ἐφοβεῖτο μὴ
ἀπωλέσῃ, καὶ βραδεῖ βήματι πρὸς τὴν οἰ-
κίαν ἄγοντες, εἶπεν αὐτῷ :

— Ἡ κόμησσα Καναλέλ ἦλθεν εἰς ἐ-
πίσκεψίν μου σήμερον τὸ πρωΐ, ἔμαθεν ὅτι
ἦσο ἐδῶ καὶ ἤθελεν τὰ σ' ἐπιπλήξῃ ὅτι
δὲν μετέβης ἀκόμη εἰς τὸν πύργον. Δὲν
δύναμαι νὰ σ' ἐλέγξω ὥς πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ
παρέβης τὸ καθήκον τοῦτο ὅπως μένης
παρ' ἐμοί. Ἀλλ' εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον
νὰ ὑπάγῃς νὰ ἴδῃς τὸ στρατηγόν. Ἡ εὐ-
ρεῖς πόσον σὲ ἀγαπᾷ. Σὲ περιμένουσι νὰ
γευματίσης σήμερον.

Τὸ ὑψηλότερον τῶν δέδρων ἂν ἐπιπτεν
ἐπ' αὐτοῦ δὲν ἤθελε συντρίψῃ αὐτὸν τό-
σον, ὅσον τὸ ὑπὸ τῆς κομῆσσης γεγόμενον
διάβημα.

Οὐδὲν ἀπεκρίθη.

Εἶδε πρὸς στιγμὴν ὅλους τοὺς συνετοὺς
ὕπολογισμούς του ματαιαθέντας, καὶ προ-
ησθάνθη φρικαλέα δυστυχήματα.

Ἦτο ἔτοιμος ν' ἀνακραζῇ ὅπως ἔπρα-
ξεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Φροσσάρ :

— Οὐχὶ δὲν θὰ ὑπάγω! ἄλλ' ἡ αἰσχύνη
τοῦ ὁμολογῆσαι τὴν ἀλήθειαν τῇ μητρὶ
αὐτοῦ ἐπέσχε τὴν κραυγὴν ἐπὶ τῶν χει-
λέων του.

Δὲν ἤθελε ν' ἀποκαλύψῃ εἰς τὴν αὐ-
στηρὰν καὶ εὐσεβῇ γυναῖκα τὸ διαπρα-
χθὲν ἔγκλημα, τὸ ν' ἀναγκάσῃ τὴν μη-
τέρα ἐκείνην νὰ τὸν κρίνῃ καὶ τὸν κατα-
δικάσῃ, ἐνῶ τόσῳ ὑπερφηανεύετο δι' αὐ-
τόν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ περιφρονήσῃ
τὸν κίνδυνον, ὃν ἀπόκρυφον ἔνστικτον προ-
ῆγγελλεν αὐτῷ ὅτι ἔμελλε νὰ διατρέξῃ.

Ἡσθάνθη ἐν τούτοις πικράν τινα χα-
ρὰν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θὰ εἶχεν ἀντιστάθι-
μισίν τινα θεωρῶν τὴν Λευκήν, ἣν θὰ ἔ-
βλεπε, πρὸς τὴν θὰ ὤμιλει. Κατήντησε μάλ-
ιστα νὰ μὴ λυπηταί ὅτι ἀναγκάζεται
νὰ μεταβῇ εἰς Καναλέλ. Ἡ συνείδησίς του
ἦτο ἡσυχος. Εἶχε πράξῃ πᾶν ὃ, τι ἐξήρ-

τητο ἀπ' αὐτοῦ ἵνα μὴ ἀντιμετωπίσῃ τὴν Σάρραν. Ἡ εἰμαρμένη ἐβίαζεν αὐτὸν ν' ἀκολουθήσῃ ἄλλην ὁδὸν τῆς ἥτις εἶχε χαράξει, θὰ ἠκολούθει λοιπὸν αὐτὴν. Ἄλλως τε ὑπεσχέθη ἑαυτῷ νὰ προβῇ μετὰ συνέσεως, νὰ κερδήσῃ καιρὸν, καὶ νὰ μὴ δεινώσῃ τὴν θέσιν, ἥτις μέχρι τοῦδε δὲν ἦτο ἀπελπιστικὴ, ἔνεκα τῶν θυσιῶν καὶ βασάνων εἰς ἃ ὑπεβλήθη.

Μετὰ τρομερῶν παλμῶν καρδίας ἀφίκετο τῇ ἐπαύριον εἰς τὰς κιγκλίδας τῆς διαμονῆς ἐκείνης, ἐν ᾗ, ἄλλοτε, εἰσῆρχετο ἀμέριμνος καὶ εὐδαίμων.

Διήλθε τὴν εὐρείαν αὐλὴν καὶ διηθύνηθη πρὸς τοὺς κήπους.

Κραυγαὶ χαρᾶς ἀφικνοῦντο μέχρις αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ μεγάρου ἐκτεινομένης πόας, παρὰ τὴν δεξαμενὴν, ὑπῆρχε τράπεζα ἐνθα ἐπαίζετο τὸ lawn-Tennis. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξώστου, δεκάς θεατῶν ἐλάμβανεν ἡδονὴν χειροκροτοῦσα ἢ ἀποδοκιμάζουσα τοὺς παίκτας.

Ὁ Πέτρος ἔστη εἰς τὴν γωνίαν τῶν δρυφράκτων, ἀναβάλλων τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐμελλε νὰ φανῇ. Ἡσθάνετο κενὴν τὴν κεφαλὴν καὶ κλονιζομένους τοὺς πόδας του. Αἶφνης θορυβώδης κραυγὴ ἀντήχησεν, ἡ τοῦ νικῆσαντος εἰς τὸ παιγνίδιον, μεθ' ᾧ διελύθυσαν κατευθυνθέντες πρὸς τὸν πύργον.

Ὁ Πέτρος ἠσχύνη ἐπὶ τῇ ἀθαρσίᾳ του καὶ ἀποφασιστικῶς προὐχώρησεν. Ὁ κόμης ἐστράφη, ἐπληξε τὰς χεῖρας του τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης, καὶ δ' ἀκτινοβόλου προσώπου, καὶ ἀνεωγμένων βραχιόνων, ἐποίησε τρία βήματα πρὸς τὸν νεανίαν.

Ἐνστικτός τις ὁρμὴ παρέσυρε τὸν Σεβεράκ καὶ πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νὰ συνέλθῃ, ἠσθάνθη ἑαυτὸν σφιγγόμενον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ γέροντος.

— Ἀ! προσφιλές μοι τέκνον, πόσον εἰμαι εὐδαίμων ὅτι σὰς βλέπω!... Σάρρα! ἰδοὺ ὁ Σεβεράκ...

Καὶ τὸν ἐθεώρει, λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τοῦ ὤμου, ψάφον αὐτόν, καὶ ἵνα ἴδῃ μὴ ἢ πληγὴ τοῦ ἐβλάψεν αὐτόν, καὶ δεικνύη, ἐν ὅλῃ τῇ εἰλικρινείᾳ του, τὸ πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ φίλου του αἰσθανόμενον φίλτρον.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Σάρρα διετέλουν ἔναντι ἀλλήλων. Συσφίγγαντες τὰς χεῖρας των, ἀμοιβαίως ἐθεωροῦντο, μὴ δυνάμενοι νὰ εἰπωσι λέξιν. Οὐδέποτε ἡ Σάρρα ἦτο τόσο ὡραία.

Τὰ χεῖλη ἐκινούντο σιγῇ, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλθούσης πλήρεις χάριτος ἐπὶ τοῦ Πέτρου, ὥσει ἔλεγον:

— Σὲ ἀγαπῶ.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς εὐτυχίας, ἀπῆστραψεν ὑπ' ἔρωτος. Ὁ δὲ Σεβεράκ ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ πόσῃ σπογγὴν, πόσον φίλτρον ἔτρεφε δι' αὐτόν.

Εἰς τοὺς ἀνευ διαφέροντος λόγους, οὓς ἠναγκάσθη ν' ἀμείψῃ μετ' αὐτοῦ, ἀπέναντι τῶν ἄλλων, ἔδωκε τοιοῦτον τόνον, ὥστε ἔλαβον πάντῃ ἄλλην ἀξίαν, ὑπὸ τὰ βλέμματα δὲ εἰκοσὶν ἐνοχλητικῶν, κατάρθρωσε νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ τῷ Πέτρῳ τὰς ἡδυτέραις διαβεβαιώσεις, τὰς περιπαθεστέρας ὁ-

μολογίας περὶ τοῦ ἀναλλοιώτου τῶν αἰσθημάτων της.

Φοβούμενος μὴ ταραξῇ καὶ ἀνησυχῇ αὐτὴν ὁ Σεβεράκ τῇ ἀπήντησε διὰ μειδιάματος, πλὴν βεβιασμένου, ὅπερ ἡ Σάρρα ἐξέλαθεν ὡς ἄφρωνον παραδοχὴν τῶν ζεουσῶν διαμαρτυριῶν της, καὶ χαίρουσα ἀπεμακρύνθη βήματά τινα. Τότε ὁ Πέτρος ἔσχε καιρὸν νὰ ἀναζητήσῃ τὴν Λευκὴν.

Διὰ τῆς ἐκ καστανῶν δενδροστοιχίας, ἥς τὰ πεπτωκότα φύλλα ἀπετέλουν θροῦν τινα, συρόμενα ὑπὸ τῆς ἐσθῆτός της, ἤρχετο αὕτη μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ Σεβεράκ ἰδὼν αὐτὴν ἐσκίρτησε καὶ ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς ὑπάντησίν της, ἀλλ' ἐν βλέμμα τοῦ Φροσσάρ τὸν ἀνεχαίτισε.

Ἵπεκλίθη ἀπλῶς πρὸ αὐτῆς, ἐνῶ ἐγκαρδίως ἐπεθύμει νὰ γονυπετήσῃ καὶ εὐλαβῶς ἀσπασθῇ τὰ ἴχνη τῶν βημάτων της.

Ὁ Φροσσάρ ἠδυνήθη νὰ λάβῃ αὐτὸν πρὸς στιγμὴν κατὰ μέρος καὶ νὰ τῷ εἴπῃ εἰς τὸ οὖς τοὺς εἰρωνικοὺς τούτους λόγους:

— Αἱ λοιπὸν! ἀγαπητέ, ἀντὶ νὰ γευματίσωμεν ὁμοῦ εἰς Παρισίους πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σου, εἴμεθα ἐδῶ, καὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα δὲν θ' ἀναχωρήσῃς τόσον ταχέως.

— Οὐδὲν τῶν σχεδίων μου μετεβλήθη· ἀντὶ ν' ἀναχωρήσω σήμερον, θ' ἀναχωρήσω αὐριον, ἰδοὺ, ἀπεκρίνατο χαμηλοφώνως ὁ Σεβεράκ, ἀλλ' ἄς μὴ ἐκστομισθῇ λέξις ἐκ τῶν ὧσων σοὶ διηγήθη χθές, μ' ἐννοεῖς.

— Ἐλα τώρα, δὲν ἠξεύρω ἐγὼ τί πρέπει νὰ πράξῃς; καὶ ἂν ἀναχωρήσῃς τοῦτο πράττεις ὡς μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃς ἄλλως.

— Λοιπὸν, κύριε Σεβεράκ, ἡ ἐπιστρατεία σὰς ἦτο πολὺ ὀδυνηρὰ, εἶπεν ὁ La Lavinière.

— Ὑποφέρομεν πρὸ πάντων ὑπὸ μεγάλων στερήσεων ἀπεκρίνατο ὁ Πέτρος ὕδωρ δὲν εἶχομεν, ἀνιαρῶς ὑπὸ τῆς δίψης κατατρυχόμενοι. Ἐν τῇ ἐρήμῳ ἅπασα ἡ στρατηγικὴ τέχνη συνίσταται εἰς τὴν κατάληψιν τῶν φρεάτων καὶ τῶν πηγῶν. Ὁ κρατῆσας ἅπαξ αὐτῶν εἶναι κύριος τῆς θέσεως ἐκείνης. Οἱ Ἀραβες ἄλλως τε πλεονεκτοῦσι πολὺ ἡμῶν, ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ εἶναι ἀπιστεύτως ἐγκρατεῖς, καθὼς καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν. Κτήνη καὶ ἄνθρωποι διατρέχουσιν ἀχανεῖς ἐρήμους χωρὶς νὰ πίνωσι καὶ σχεδὸν χωρὶς νὰ τρώωσι. Οἱ ἡμέτεροι στρατιῶται δὲν δύνανται νὰ ἐθισθῶσιν εἰς τοιαύτην ἀποχὴν καὶ ἀποθνήσκουσιν ἀθλίως.

— Εἰδότε ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς ἐλεεινοὺς αὐτοὺς πιθήκους; ἠρώτησεν ὁ Πομπερὰν.

— Εἰς τὴν αἰχμὴν τῆς σπάθης, εἶπεν ὁ Πέτρος μειδιῶν... Εἶναι πολὺ ἀνδρεῖοι...

— Λέγουσιν ὅτι ὑποβάλλουσι τοὺς αἰχμαλώτους εἰς φρικαλέον ἀκρωτηριασμόν, εἶπεν ἀπερίσκεπτος ἡ κυρία Πομπερὰν, καὶ εὐτυχῶς ὅτι δὲν σὰς συνέλαβον ὅτε ἐτραυματίστητε.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ περιεστῶτες ἐθεωροῦντο

γαλῶντες, ἡ νέα γυνὴ ἐγένετο περιπόρφυρος, καὶ κύψασα πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὃν ἠσπάσθη εἰς τὸν τράχηλον,

— Μήπως εἶπον ἀνοησίαν τινὰ; ἠρώτησε.

— Ὅμοιον τούτου πόλεμον διεξάγουσιν οἱ νεοσύλλεκτοί μας, εἶπεν ἡ κυρία Smorden, κατὰ τῶν Ἐρυθροδέρμων, οἵτινες ἀπεδιώχθησαν εἰς τὰ πρὸς Ἀνατολὰς δάση. Ἐπὶ τῶν συνόρων ἡ μάχη εἶναι διηνεκής. Ὅτε ἐκεῖθεν διέρχεται ἡ ἀμαξοστοιχία τοῦ σιδηροδρόμου, οἱ ἐπιβάται εἶναι ὀπλισμένον διὰ ρεβόλβερ, ἅπερ κρατοῦσιν εἰς τὰς χεῖρας.

Ὁ Σεβεράκ ἀπεμακρύνθη ὀλίγον τῆς ὁμηγύρεως. Ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ παρὰ τὰς λιθίνους κιγκλίδας οὔσαι ἐθεώρουν σιγῇ τὸν ἥλιον δύνοντα ὀπισθεν τοῦ δρυμοῦ. Αἱ τελευταῖαι αὐτοῦ ἀκτίνες, πλήττουσαι τὰ νέφη διὰ πορφύρας αὐτὰ ἐπεχρώννουν. Ἐφαίνετο ὅτι εἶχον ἐκφυλλίσῃ ρόδα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ Λευκὴ καὶ ὁ Πέτρος διέμειναν σιγηλοί, ἐν συγκινησεὶ ἀπολαύοντες τῆς ἡδονῆς, ὅτι διατελοῦσι καὶ αὖθις πλησίον ἀλλήλων, μετὰ τόσῳ μακρὸν χωρισμόν.

— Πρὸ ἐνὸς ἔτους, δεσποινίς, εἶπε τέλος ὁ Σεβεράκ μετὰ φωνῆς τρεμούσης, ἔσχον, διὰ τελευταίαν φοράν, τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς ἴδω, ἐπὶ τῆς αἵμασιδος ἐκείνης καὶ διετήρησα μυχιαίτατα τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἐγκαρδίου ἀποχαριστισμοῦ, ὃν μοὶ ἀπηυθύνετε. Ἡμῖν λίαν μελαγχολικός, ἐνθυμούμαι, καθότι εἶχον καταλίπῃ τὴν μητέρα μου, καὶ ἔλεγον ἐν ἑαυτῷ ὅτι δὲν θὰ εἶχον πλέον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν οὐδεμίαν φιλίαν μορφὴν· ἀκριβῶς τότε εἶδον ὑμᾶς... Ἐνόμισα ὅτι ἀνέκτων ἐλπίδα... ἀνεῦρον τὸ θάρος μου... Καὶ τὸ ὁμολογῶ ὅτι μὲ κατεστήσατε εὐτυχῇ, καθότι ἐνῶ ἤμην τόσῳ ἐγγὺς τοῦ τάφου, ἐπανήλθον σώως.

Ἡ νεᾶνις εἶχεν ἀκούσῃ τοὺς λόγους τούτους μετ' εὐφροσύνης κατανούσεως. Ἐστρεψε πρὸς τὸν Πέτρον ἀγγελικῆς ἀγνότητος βλέμμα, καὶ

— Σὰς ἐπροστάτευσεν ὁ Θεός, κύριε, εἶπεν ὑψοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἐδεόμεθα καθ' ἐκάστην αὐτοῦ.

Ἐν δυοὶ φράσεσι τόσον συνεννοήθησαν μεταξύ των, τόσον ἡ καρδία τοῦ μὲν εἰσεχώρησεν ἐν τῇ τῆς δέ, ὥστε ἔστησαν, ἡ νεᾶνις θορυβηθεῖσα, ὁ νεανίας μετανοήσας, ὅτι παρασυρθεὶς ἐκ τῆς ρύμης τοῦ λόγου, εἶπεν ὅ,τι ὤφειλε νὰ σιγήσῃ. Ἐπανήλθεν εἰς τὰς συνήθεις οἰκιακὰς διαλέξεις αἰτινες δύνανται ἐπὶ πολὺ νὰ παραταθῶσιν.

— Ἐχετε πάντοτε τὴν ἵππον μου; ἠρώτησε τὴν Λευκὴν. Εἰσθε εὐχαριστημένη ἐξ αὐτῆς;

— Ἀ! εἶναι λαμπρὸν ζῶον, τώρα μάλιστα μὲ ἀκολουθεῖ ὅπως ἠκολούθει ὑμᾶς. Θὰ σὰς τὴν δείξω αὐριον, ἂν θέλετε, δυνάμεθα μάλιστα νὰ ὑπάγωμεν εἰς περίπατον μετὰ τοῦ στρατηγοῦ.

Ὁ Σεβεράκ εἰς τὴν λέξιν «αὐριον» ἐγένετο τόσον κατηφής, ὥστε ἡ Λευκὴ σπουδαίως ἀνησυχήσασα δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ τὸν ἐρωτήσῃ:

